

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਉੱਤਰ:- ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਇਹ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰਹੀਣ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਘਰ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਘਰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਥੇ ਜਾਣਾ ਕਦੋਂ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਘਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਚਲਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਘਰ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਚਲੋਗੇ? ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਕਦੋਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੜਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾਹ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਨਾਹਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਘਰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਣ ਆਦਿ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਪਰੰਤੂ ਘਰ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਜਦਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੰਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਰਜੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾਲ ਉਤਾਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੂਤ, ਲੋਭ ਦਾ ਵੀ ਭੂਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਅਸੁੱਧ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਗੰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਭ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰ ਬੜੇ ਕੜੇ ਭੂਤ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਲੋਭ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਮੋਹ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਇਤਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ। ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੋਹ ਦੀ ਰਗ ਜੁਟੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਛੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਨਾ ਆਵੇ ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ? ਬਾਪ ਇਤਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅੱਛਾ ਹੀ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। 7 ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਨਤ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਆਪੇਜਿਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕਦਮ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਪਾਸੇ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਟਾਈਮ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸੈਸੀਬਲ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 7 ਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਲਏ ਕਿ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਇਸ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਹੰਗਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੱਲ

ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਅਸੀਂ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗੇ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਜ਼ ਤੋਂ ਸਿਵਲ ਆਈ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ।

ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਸੇਂਟਰਜ਼ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਭਟਕਦੇ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹ ਸੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਸਿਰਫ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹਨ ਪਤਿਤ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਿਯ ਸੀ, ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ ਇਹ 5 ਤਤਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਜੋ 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਇਤਨੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹਨ ਹੀ ਦੇ - ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ... ਦੂਰ ਰਹੋ ਕਿਸ ਤੋਂ? ਬਾਪ ਤੋਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਜਨਮ ਬਾਏ ਜਨਮ ਫੇਰੇ ਲਗਾਏ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਖੋਲ੍ਹ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇਗੇ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਗਿਣਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਐਕੁਰੇਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਘੱਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਹਨ, ਉਨੇ ਹੀ ਐਕੁਰੇਟ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ - ਗੁਪਤ ਪੇਆਇੰਟਸ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਫਟ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਈ. ਸੀ. ਐਸ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਕਰ ਬੈਠ ਸਕੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੇਆਇੰਟਸ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਂ ਜਾਨਣ ਲਾਇਕ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਵੇਖਣਾ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਘਿਸਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ? ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਨਾਦਿ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸੱਮਝ ਸੀ ਫੇਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦਿਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਤ। 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸ਼ਲ ਤੁਹਾਡਾ

ਵਾਲ ਵੀ ਬੰਕਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੂਲ ਗਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਾਇਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਛੁੱਟੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਕਤ ਵੇਖਣਾ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਕਿੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਦ ਬਹੁਤ ਅਨਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਵੀ ਅਨਾਜ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਦਾਣਾ ਵੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇੰਨੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਆਫ਼ਤਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਕਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਤੱਤਵ ਆਦਿ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਬਰਸਾਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਇਹ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਠ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਵੈਸਾ ਪਦ ਪਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਘੱਟ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਲਾਓ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਲੇਭ ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਜੇ ਰਗਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਇੰਵੇਂ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਭੂਤ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਜਿਯ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਦਾਤਾ ਬਣ ਸ੍ਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਸਦਾ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਜਿਯ ਆਤਮਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ, ਲੇਵਤਾ ਨਹੀਂ, ਦੇਵਤਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਇੰਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਚਲੋ, ਮੰਗੋ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਜਿਯ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਅੱਜ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਕੇ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਓ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਬਚਾਓ - ਬਚਾਓ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਪਰੰਤੂ ਦਾਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਨਾਲ, ਸੇਵਾ ਨਾਲ, ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨਤਾ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੇਲਟੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।
